

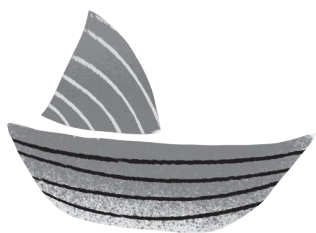

ฉัน อิสระฐาน กับ มนุษย์ต่างดาว

ลักษณะ เกษมสุข เจริญ
ภัครดา (Atparktripper) ภาพปก
อัจฉรา ประดิษฐ์ คำนิยม

ฉัน อิสระฐาน กับ มนุษย์ต่างดาว

ลักษณ์ เกษมสุข เขียน
ภัครดา (Atparktripper) ภาพปก
อัจฉรา ประดิษฐ์ คำนิยาม

 NANMEEBOOKS

ฉัน อธิษฐาน กับมนุษย์ต่างดาว

ลักษณะ ภาษามสุข เขียน
อัจฉรา ประดิษฐ์ คำนิยม
ภัครดา (Atparktipper) ภาพปก
ปิยมารณีย์ ศิริวงศ์พานิช บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

ราคา 168 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2563: ลักษณะ ภาษามสุข
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลักษณะ ภาษามสุข.

ฉัน อธิษฐาน กับมนุษย์ต่างดาว. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2563.

152 หน้า.

1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-4889-0

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตยวัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วิรัชดา ศรีวัชรินทร์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • พิสูจน์อักษร กนกกร ยงค์ไพบูลย์ นันทรัตน์ ทรัพยากรบัญชา • ศิลปกรรม ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปรานี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร

เพลตที่ กรรณา พรเชรัส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยาม

ในโลกที่เราอยู่ หากบ้านเมืองสงบสุขมีสันติ เราอยู่อย่างปลอดภัยสบายดี เราอาจมีเวลาครุ่นคิดว่าสิ่งมีชีวิตที่มาจากนอกดาวโลกเป็น "มนุษย์ต่างดาว" แต่แท้จริงแล้ว ใครก็ตามผู้มาจากที่อื่นซึ่งแปลกแยกแตกต่างจากเรา ก็อาจถือว่าเป็นมาจาก "โลกอื่น" อาจนับว่าเขาเป็น "มนุษย์ต่างดาว" ก็ได้ ทุกวันนี้เพียงเราเดินทางข้ามพรมแดนประเทศไทยไปบ้านเมืองอื่น ก็เหมือนว่าเราไป "โลกอื่น" แล้วในประเทศเราเองปัจจุบันจึงมี "มนุษย์ต่างดาว" ผู้มาจากโลกอื่นหรือสังคมอื่นอยู่ทั่วไปทุกที่เมื่อกวาดตามอง หากเป็นนักท่องเที่ยว เป็นคนแปลกถิ่นผู้เต็มใจมาเป็นคนต่างดาวชั่วคราว เรามักจะเต็มใจต้อนรับเพราะคิดว่าเขาน่าประโยชน์บางอย่างมาให้ แต่หากไม่ใช่ เช่น เป็นคนขายแรงงานข้ามชาติ เป็นผู้พยายพลัดถิ่นความไม่สงบในประเทศที่คุกคามชีวิตจนอยู่บ้านเมืองตัวเองไม่ได้ จึงจำเป็นและจำใจต้องหาที่อยู่ในบ้านเมืองอื่น คนเหล่านี้เราผู้เป็นเจ้าของ "โลก" ของเรามักจะตั้งข้อรังเกียจอย่างตะขิดตะขวงใจว่าเขามาหาประโยชน์จากเรา และอาจตั้งแง่ว่า "ไม่รู้จะมาทำไม" เป็นภาระที่น่ารำคาญ แม้ว่าแท้จริงแล้วอาจไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป

ลองคิดว่าถ้าไปอยู่ที่ไหนเราก็เหมือนเป็นคนนอกผู้ไม่มีวันกลมกลืนเป็นที่ยอมรับ เป็นเสมือนมนุษย์ต่างดาวที่ถูกตั้งแง่รังเกียจในดินแดนนั้นตลอดเวลา แม้ข้างในใจเราล้วนเป็นมนุษย์ไม่ต่างจากมนุษย์คนใดที่หวังเพียงอยากมีชีวิตอย่างสงบอยากรักผูกพันกับแผ่นดินเกิด อยากอยู่ในมาตุภูมิอย่างสง่างามและภาคภูมิใจ แต่รูปร่างหน้าตาภายนอกที่มนุษย์แบ่งแยกเป็นเชื้อชาติเผ่าพันธุ์อันหลากหลายนั้นทำให้เกิดการแบ่งแยกว่า "เธอ" ไม่ใช่ "ฉัน" ไม่ใช่ "เรา" ทำให้ผู้พยายพลัดถิ่นกำหนดให้ "แตกต่าง" แล้วถูกตัดโอกาสในชีวิต ผ่านความลำเค็ญเสียใจหลายมิติซึ่งซับซ้อนจนไม่อาจหยั่งหากเราไม่ใช่ผู้ประสบปัญหาหนั้นด้วยตัวเอง แต่วรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ทำให้เราเข้าใจความรู้สึกอดสู ซอกซำ ว่าเหว สิ้นหวัง อดุติธรรม อันอัดอั้นอยู่ในใจผู้พยายพลัดถิ่น จึงทำหน้าที่อันดีที่สุดซึ่งวรรณกรรมพึงทำคือสะท้อนสังคมเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ที่ดำรงอยู่ลำบากกว่าเรา แม้เพียงพยายามเข้าใจเขาบ้างผ่านการอ่านเรื่องนี้ หัวใจของผู้อ่านก็อาจขยายกว้าง

เพื่อโอรับเอาเพื่อนร่วมโลกผู้ประสพภัยที่เขามีได้ก่อเข้าสู่ความเห็นอกเห็นใจของเราแล้ว และนั่นคือประตูเปิดหนทางสู่โอกาสที่อาจช่วยกันขจัดปัญหานี้ได้สักวันหนึ่ง

วรรณกรรมเยาวชนเรื่องมีความซับซ้อนในการผูกเรื่องสูงมาก ต้องเป็นผู้อ่านที่มีประสบการณ์เกินวัยรุ่นตอนต้นจึงจะเข้าใจความหมายที่แฝงในเรื่อง หากจะอธิบายวรรณกรรมเรื่องนี้อย่างง่ายที่สุดก็คือวรรณกรรมเยาวชนสะท้อนปัญหาผู้อพยพข้ามดินแดนเพราะจำใจต้องลี้ภัยสงครามหรือการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในบ้านเมืองตัวเอง แต่เล่าเรื่องด้วยน้ำเสียงแห่งความหวังและความ "พยายามเข้าใจ" ว่ามนุษย์ผู้ถูกภัยในบ้านเมืองตัวเองคุกคามความปลอดภัยจนต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนหนีไปอยู่แผ่นดินอื่นนั้นรู้สึกอย่างไร ด้วยความที่เล่าเรื่องแบบมีองค์ประกอบของความเหนือจริง (Fantastic Element) ปนอยู่ในโลกแห่งความจริง (Realistic World) จึงไม่ได้เสนอประเด็นผู้อพยพอย่างขมขื่นแบบรันทดอัปจนหนทางเช่นวรรณกรรมสังคมนิยมสะท้อนสังคมทั่วไป แต่ผู้เขียนพาผู้อ่านท่องไปในโลกเหนือจริงเพื่อสะท้อนให้เห็นความจริงอันซับซ้อนเกินกว่าจะสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ด้วยว่าปมปัญหาของคนในโลกเล็กๆ ระดับส่วนตัวนั้น ซ้อนทับอยู่ในโลกเล็กโลกใหญ่ อีกนับไม่ถ้วนของชีวิตคนอื่นที่เขาสัมพันธ์ด้วย การนำเสนอเช่นนี้จึงเป็นการนำเสนอชีวิต อารมณ์ ความผูกพัน ของหลายชีวิตที่เกี่ยวข้องปนเปกันอย่างฉลาด

มีวรรณกรรมเยาวชนของไทยน้อยมากที่เขียนสะท้อนปัญหาเรื่องผู้อพยพในสังคมโลกซึ่งไม่ใช่เรื่องไกลตัวเราเลย เพราะแม้ในเมืองไทยก็มีปัญหาแบบนี้ให้พบได้ทุกวันหากเราตั้งใจจะมอง จึงนับเป็นความกล้าหาญของผู้เขียนและความใจกว้างของสำนักพิมพ์ที่ต่างเอื้ออำนวยให้มีหนังสือเช่นนี้เสนอแก่เยาวชนไทย เป็นประเด็นร่วมสมัยและเป็นปัญหาระดับโลกที่ไม่รู้จะจบเมื่อไร อย่างน้อยเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องจะชวนให้เราครุ่นคิดว่า ในใจคนทุกคนเล็กๆ แล้วเราเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่ในใจคนอีกเช่นกันที่มนุษย์เราสร้างความแตกต่างแบ่งแยกกีดกันจนเราไม่เหมือนกัน แล้วเราจะคิดแบ่งแยกกีดกัน "เรา" และ "เขา" ไปเพื่ออะไร

อัจฉรา ประดิษฐ์

คณะกรรมการตัดสิน รางวัล "แว่นแก้ว" ประจำปี พ.ศ. 2562

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์ล้วนรักชีวิตตนเอง จึงพยายามต่อสู้และดิ้นรนเพื่อให้มีลมหายใจ เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น แม้จะต้องเสี่ยงหรือสูญเสียอะไรบางอย่างไปก็ตาม

ในประเทศที่เกิดความขัดแย้งภายในถึงขั้นรบราฆ่าฟันกัน ประชาชนจำนวนไม่น้อยต้องยอมอพยพหนีตายจากบ้านเกิด เสี่ยงชีวิตเดินทางรอนแรมไปยังดินแดนใหม่ซึ่งไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไ พวกเขายอมไปตายเอาดาบหน้าดีกว่าทนทุกข์อยู่บ้านตนเอง ยอมอดทนยากลำบากและพยายามทำทุกอย่างเพื่อหวังจะมีชีวิตรอด...เช่นเดียวกับตัวละครสำคัญในวรรณกรรมเรื่องนี้

ฉันท อธิฐาน กับมนุษย์ต่างดาว คือวรรณกรรมแฟนตาซีที่มีเนื้อหา น่าสนใจต่างจากวรรณกรรมแนวเดียวกัน เป็นโลกจินตนาการที่นำความจริงมาผสมผสานได้อย่างกลมกลืน มีสาระและสร้างสรรค์ ผู้เขียนหยิบยกเรื่องราวชีวิตของแรงงานต่างด้าวขึ้นมาเขียนอย่างเคารพและเข้าใจ เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านได้รู้ว่า "ในดินแดนแห่งใหม่ นอกจากลมหายใจ พวกเขาไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการได้กลับมามีคุณค่าความเป็นมนุษย์เช่นเดิม"

น่านมีบุ๊คส์ยินดีและภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการประกวดวรรณกรรมแว่นแก้ว ร่วมผลิตและสร้างสรรค์ผลงานเขียนคุณภาพสู่วงการสิ่งพิมพ์ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ **ฉันท อธิฐาน กับมนุษย์ต่างดาว** ซึ่งอยู่ในมือผู้อ่านเล่มนี้

น่านมีบุ๊คส์

เคยฝันว่าตกจากที่สูงไหม วินาทีที่ไม่รู้วากายหรือใจกระตุกวบ
เร็วกว่ากัน

ฉันรู้สึกแบบนั้นอีกแล้วเมื่อเครื่องบินทั้งลำหล่นวูบในหลุมอากาศ เสียง
หวีดดังขึ้นพร้อมกัน อาจมีแต่ตัวเองเท่านั้นที่เปล่งเสียงไม่ออก การเดินทางไกล
ครั้งแรกของฉันเหมือนทารกที่มารดาร์กนักหนาถูกโยนลงในเปลแล้วออกแรง
แกว่งไกวมหาศาล

ย้อนกลับไปเมื่อห้าปีที่ก่อน กัปตันแจ้งสัญญาณเตือนรัดเข็มขัด ตามด้วย
ประกาศว่าจะต้องนำเครื่องทะยานผ่านท้องฟ้าที่มีสภาพอากาศแปรปรวน ขอให้
ทุกคนรัดเข็มขัดและนั่งประจำที่จนกว่าสัญญาณจะดับลง

แอร์โฮสเตสโผล่พรวดจากหลังม่าน เร่งฝีเท้าไปตามทางเดิน ส่องซ้ายขวา
ตรวจตราแต่ละที่นั่งทั้งสองด้านอย่างถี่ถ้วน อากัปกริยาจริงจังและรวดเร็วเป็น
สัญญาณสีแดงหมุนตัวเตือนในใจ ฉันพยายามประคองสติไม่ให้ตื่นผวา

ความเงียบเข้าปกคลุม เมื่อมองไปนอกหน้าต่าง ไม่เห็นอะไรนอกจากเงา
สะท้อนของตนเองบนความมืดที่เป็นฉากหลัง ต่อมาภาพนั้นเริ่มสั่นกึกกักตาม
แรงสั่นของเครื่องบิน ฉันหันขวับกลับมาสู่ห้องโดยสารทันที เสียงสัมภาระ

เหนือศีรษะดังคุกัก เสียงกระทบกันของสรรพวัตถุค่อยๆ ดังขึ้นจนทุกคนต่างเงยหน้ามองสิ่งรอบตัวด้วยความหวาดหวั่น ฉันหันไปมองที่นั่งแถวถัดไปด้านข้าง คุณลุงคุณป้าคู่หนึ่งจับมือกัน มืออีกข้างที่วางจับที่รองแขนไว้นั่น เสียงพูดคุ้ยจึ่งมากระวนกระวายดังทวิคูณตามมา

เบาะด้านซ้ายติดกับฉันว่างเปล่า ตอนเครื่องบินออกฉันยังดีใจที่ได้นั่งแบบโล่งสบายคนเดียว แต่ตอนนี้กลับรู้สึกโดดเดี่ยวเกินไป เครื่องบินโยนตัวขึ้นกระแสมรุนแรงราวม้าพยศ วินาทีนั้นฉันเพิ่งตระหนักว่าเหล็กบินได้ที่โอบอุ้มเราอยู่นี้ช่างเป็นวัตถุเล็กจ้อยเหลือเกินเมื่อเทียบกับท้องฟ้าอันนันต์ เพียงลมผิวเผ่นพรวดเดียวก็เหมือนมนุษย์ร่ำคาญปัดมดตัวเล็ก เราอาจร่วงหล่นสู่ผืนดินเมื่อใดก็ได้

จังหวะที่เลวร้ายที่สุดมาเยือนเมื่อการสั่นรุนแรงตามมาด้วยการตกหลุมอากาศวูบใหญ่ เรียกเสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นพร้อมกันหนึ่งระลอกเหมือนสวนสนุก แต่ฉันสนุกไม่ออกและเปล่งเสียงไม่ได้ ลำคอติดตัน มือเย็นเยียบจิกผ้าห่มที่วางบนต้นขาแน่น ก้มลงสำรวจใจตัวเองที่สั่นไหวเร็วเร็ว คลื่นแห่งความอกลั่นขวัญหายขยายคับห้องโดยสารจนอัดอัด สัญญาณรัดเข็มขัดยังคงสว่างจ้า พวกเรายังไม่ได้รับการปลดปล่อย

เครื่องบินยังวูบสั่นอย่างน่ากลัวต่อไปอีกนาที มีใครคนหนึ่งจากแถวหลังสวดภาวนาคลอเสียงสะท้อนเบาๆ เสียงพูดคุ้ยไม่ได้ศัพท์ดังขึ้น ฉันไม่รู้จักภาษาของพวกเขา แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เวลานี้ความกลัวเป็นสำเนียงสากลที่ลึกซึ้งตรึงอกเกินความหมายใด ฉันไม่รู้ว่าจะควรคิดถึงอะไรในเวลานี้ แต่เมื่อมองไปรอบตัว สิ่งที่คิดได้คือสุดท้ายสิทธิที่ทุกคนมีคือหนึ่งชีวิตเท่ากัน

ไฟในห้องผู้โดยสารเริ่มกะพริบติ๊ดๆ ดับๆ ทุกคนมองหน้ากันเลิ่ล็กๆ คุณลุงคุณป้ากอดแขนกันแน่นกว่าเดิม เครื่องบินโยกแรงและถี่ขึ้น ผ้าม่านกันระหว่างห้องโดยสารที่ผูกมัดไว้ไหวโยนราวถูกมือที่มองไม่เห็นกระชากไปมา ผู้โดยสารที่นั่งแถวหน้ายึดแขนขึ้นถ้ายึดติดเก้าอี้ไว้ ฉันควานหาโทรศัพท์ของตัวเองในกระเป๋าบ้าง แต่ความคิดหนึ่งแล่นพรวดแข่งหน้า ไม่มีประโยชน์หรอก ในที่สุดภาพนั้นอาจจมหายไปกับสายน้ำพร้อมกับตัวเราในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

เสียงครางของเครื่องยนต์และใบพัดที่ทำงานอย่างหนักดังแหวกเข้ามาใน

ห้องผู้โดยสาร จากนั้นก็เียบลงจับพลันเหมือนปิดสวิทช์ แม้กระทั่งเสียงลมหายใจ
ฟิดฟาดยังสงบลงกะทันหัน เครื่องยนต์สิ้นไหวลดลงทีละน้อย

แต่นั้นเป็นเหมือนคลื่นลมสงบก่อนพายุร้ายจะโหมเท่านั้น

โดยไม่ทันตั้งตัว เครื่องบินของเราหล่นวูบลงในหลุมอากาศรุนแรงที่สุด
กระซอกจิตใจให้ขาดจากร่างกายทันที

ฉันสะดุ้งตื่นพร้อมเสียงกรีนคำรามจากน่านฟ้า ลืมตาขึ้นมาในห้อง
ผู้โดยสารแสงสลัว เห็นมือตัวเองยังกำผ้าห่มแน่นในลักษณะเหมือนต้องการ
ยึดเหนี่ยวสิ่งใดไว้

สติจัดเรียงตัวเองอยู่หลายวินาทีจึงค่อยระลึกได้ว่าฉันยังนั่งอยู่ที่เดิม บน
เบาะอันคับแคบของเครื่องบินที่จอดนิ่งสนิทในหลุมจอด หาใช้เครื่องบินที่กำลัง
ผจญชะตากรรมในอดีต

หนึ่งเดือนมาแล้วที่ฉันรอดจากเที่ยวบินอันเลวร้ายนั้น แต่ได้รับอภิสิทธิ์หนทางการ
อันไม่พึงประสงค์ติดตัวตามมา อาการสะดุ้งพรวดยามหลับไหลเพียรฉายซ้ำ
ภาพจริงกลายเป็นภาพหลอนที่หมั่นย้อนมาเยือนยามเราเผลอหลับ ในชีวิตจริง
ฉันตกหลุมอากาศในเที่ยวบินนั้นสองครั้ง แต่หากเป็นการเดินทางล่องไปในความฝัน
อาจนับได้ว่าฉันร่วงลงหลุมอากาศลึกพอจะแตะปากถ้ำของนรกได้แล้วกระมัง

ความปวดและเย็นบริเวณขมับส่งสัญญาณเตือนเป็นลำดับต่อมา หมอน
ที่ใช้หนุนหลังลงไปในซอกด้านข้างตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ทำให้ศีรษะเลื่อนไปชนกระจก
หน้าต่างอันแข็งและเย็นเฉียบแทน

พลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู หนึ่งชั่วโมงผ่านไปนับตั้งแต่กับตันประกาศว่าด้วย
สภาพอากาศหนาวเย็นทำให้ต้องหยุดละลายน้ำแข็งที่ปีกเครื่องบิน แต่ฉันไม่รู้เลย
ว่าระยะเวลาที่จบกลับไปนั้นนานเท่าใดกันแน่

เวลานี้เกือบเที่ยงคืน ฉันกดหน้าแนบกระจกสองชั้น เห็นปุยหิมะยัง
ปลิวพลิวแต่เริ่มบางตาลงกว่าช่วงหัวค่ำมาก ตามตารางบินเดิม เวลานี้เราควรได้
เห็นฟ้าอันอนันต์ดาวกลางเวหา ทว่าด้วยแรงเกรี้ยวกราดของหมู่เมฆทำให้มนุษย์
ได้แต่แหงนหน้ารอคอย นักเหล็กลักหลายลำล้วนประสบชะตากรรมเดียวกัน